

The wild Krieke

Ze noemden mie "Krieke", ik gave Latijn,
en ook godsdienst en Grieks, echt, meer moest dat nie zijn.
'k Weet niet hoe dat 't kwam, maar 'k schreef ook muziek
vanuit mijn ellebogen en mijn methodiek.

**'k Smete mijn viole, mijn viool aan de kant
en 'k begost een orkest met mijn stoksj' in mijn hand!**

Ik knipper mijn ogen en kijk: daar is subiet
in het Vlaams, Italiaans, Duits of Frans een schoon lied.
Ik strooie mijn noten, heel zwierig en fris,
'k fantasere mijn teksten lijk dat 't nieten is!

En Guido Gezelle, ja dat wos mijn maat,
ne wos paster en dichter, je verstaat hoe dat 't gaat!
Ne schreef over bloemtjes, of een bad up nen berg,
't moet daar wel koud geweest èn, maar hij vond dat niet erg!

'k Houde wreed van trompetten, 'k ben ook styf an nen drum,
een die speelt met zyn borstels is een unicum!
Maar die banjo's, dat is toch de groend van 't orkest,
hoewel dat under spel mie dikwijls èt gestresst!

Nu houdt Jacques Lecluyse de teugels in n'hand,
hij hoort beter dan ik, 't is een goen muzikant.
Zo draait mijn orkest, 't is uniek in zijn soort
en zo klinkt mijn muziek tot in eeuwigheid voort!